

4 Guidede Gallerivandring – Efterår 2025 – Vesterbro. palace enterprise, Wilson Saplana Gallery og Formation Gallery

palace enterprise – Thora Schultz - Tie

Født 1991, Aarhus. Bor og arbejder i New York og København.

Tora Schultz er billedhugger med et skarpt greb om materialer og magtstrukturer. Hendes praksis bevæger sig i krydsfeltet mellem produktion og bevaring, mellem håndværk og kritik. Med en særlig sans for eksisterende objekter arbejder hun gennem former for formgivning, bøjning, brænding og afsløring – altid med en diskret insisteren på det håndlavede og det ordløse.

I udstillingen **Tie** fortsætter Schultz sin undersøgelse af forholdet mellem krop, design og disciplin. Udstillingens titel peger både på handlingen at binde og på båndet som symbol – en gestus af kontrol, tilknytning og spænding. De nye træskulpturer er en videreudvikling af hendes tidligere værk *Pinocchio Strap-On*, hvor et populærkulturelt ikon blev gjort til et humoristisk og urovækkende billede på løgn, forførelse og forbrug. I *Tie* er figuren opløst: farverne er væk, og tilbage står materialet selv – bøjet, strakt og spændt i en fysisk forhandling mellem styrke og sårbarhed.

De lyse fyrretræsbånd, der former værkernes kroppe, minder om remme, seler eller bind, men uden at have en egentlig funktion. De hænger og strækker sig, næsten organiske, som om de netop har været i berøring med en krop, der nu er forsvundet. Schultz lader træet tale med sin egen stemme – åretegningerne fremstår som muskulatur, spændingen i materialet som et åndedræt. Den håndværksmæssige præcision er både sensuel og voldsom; træet er tvunget til at bøje sig, men det bevarer sin egen vilje. I dialog med disse værker står *Lie*, en tung, rektangulær skulptur sammensat af genbrugte bordplader fra institutionsmøbler. Her møder vi den modsatte pol af *Tie*'s spændstighed – en flade, der hviler, men samtidig afslører systemets tyngde. Titlen åbner for dobbeltbetydningen mellem at "ligge" og at "lyve": et billede på de fysiske og ideologiske strukturer, som vores omgivelser hviler på. *Lie* taler om standardisering, om den tavse arkitektur, der former kroppen uden at blive bemærket, og om hvordan designets neutralitet selv kan være en løgn.

Hos Schultz bliver skulpturen et sted for modstand, hvor form og materiale kæmper mod hinanden. Hendes værker forener en minimalistisk æstetik med feministisk indignation; de insisterer på, at selv det mest stilfærdige objekt kan rumme magt, begær og oprør. Som i hendes tidligere arbejder – fra de djævelske Prada-stiletter til den kvindelige crash test-dummy EvaRID – udfordrer Schultz det, vi tager for givet som funktionelt, neutralt eller naturligt.

Tie er dermed ikke blot en udstilling om form, men om den usynlige magt, der ligger i formgivningen selv. Om materialer, der nægter at adlyde. Om kroppe, der nægter at passe. Og om den tynde linje mellem binding og befrielse, mellem det håndgribelige og det undertrykte.

Tora Schultz er uddannet fra Kungl. Konsthögskolan i Stockholm (2021) og har udstillet på blandt andet Overgaden, Den Frie, Palace Enterprise og Det Danske Hus i Paris.

Wilson Saplana. Maiken Bent - Hydraulic Gear and Love Joy Coupling – indtil 8 nov 2025

Maiken Bents værker i *Hydraulic Gear and Love Joy Coupling* placerer sig i et spændingsfelt mellem det industrielle og det kropslige, mellem rå funktionalitet og blød ornamentik. I rummet møder vi en lys blå værksteds-kran, normalt et redskab fra lagerhallen, som her transformeres til skulptur. Fra kranen hænger bløde, patchwork-beklædte former, syet af læderstumper i turkise og blå nuancer. De tunge kæder, der holder objekterne, understreger værkets industrielle tyngde, men de bløde, næsten antropomorfe elementer tilføjer en uventet intimitet. Objekterne kan minde om kroppe, væsener eller bådfendere, og

netop denne flertydighed er en del af Bents æstetik: det funktionelle bliver poetisk, det hårde får en blød hud.

I detaljen af en gul karabin, hvor to keramiske kugler er fæstnet til en blå kæde, fremstår kontrasterne tydeligt. Keramikken, med sine ujævne glasurer og jordnære farver, bærer en historie om håndværk og langsom produktion, mens kæden og karabinen repræsenterer massefremstilling og standardisering.

Kombinationen skaber en skulptur, hvor materialernes oprindelige kontekster forsvinder og i stedet åbner for nye associationer – til smykker, tillempet maskineri eller ornamenter fra en ukendt kultur.

Gulvet i rummet er dækket af en grøn fitnessmåtte, der ændrer publikums oplevelse, ikke kun visuelt men også kropsligt: underlaget giver efter under fødderne og gør bevægelsen i rummet til en del af værket. Fra loftet hænger lange blå kæder, som både rammer installationen ind og understreger dens vertikale spænding mellem loft og gulv. De keramiske kugler og læderbeklædte elementer, placeret og ophængt i rummet, fremstår som fragmenter af en verden, der både minder om et værksted, et træningsrum og et teater for objekter.

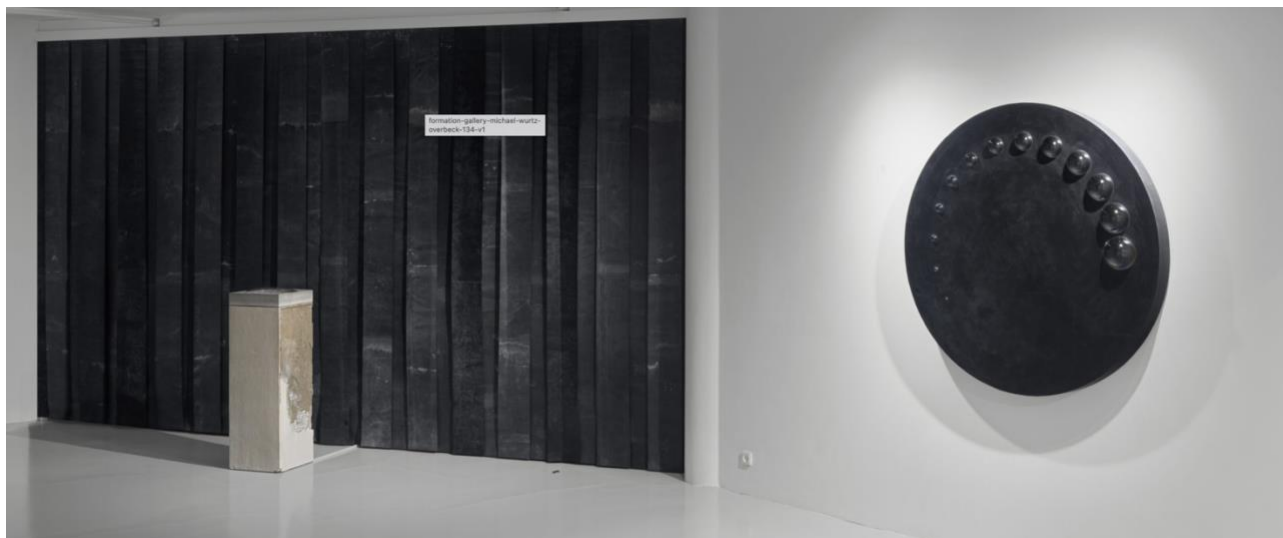
I kunsthistorisk sammenhæng kan Bent ses som en videreførelse og en udfordring af flere traditioner. Hun trækker på minimalismens interesse for industrielle materialer, men tilføjer – i

forlængelse af Eva Hesse – en sans for det organiske og det kropslige. Som Duchamps readymades er hendes objekter hentet direkte fra hverdagen, men i modsætning til Duchamps neutrale gestus transformerer hun dem aktivt gennem syarbejde, patchwork og keramik.

Ligeledes kan man ane spor af Arte Povera i hendes brug af rå materialer og blandingen af det industrielle med det organiske. Samtidig er værkernes farverigdom og kitschede ornamentik beslægtet med Memphis-gruppens 1980'er-oprør mod forestillingen om "god smag".

På den måde placerer Maiken Bent sig i et felt, hvor hun både viderefører og omskriver traditioner. Hendes værker skaber poetiske og humoristiske paradokser, hvor en tung kran kan fremstå som sart, hvor en bådfender kan ligne en luksustaske, og hvor et stykke kæde kan forvandles til en form for smykke. Det industrielle og det hjemlige, det maskuline og det feminine, det kitschede og det kultiverede væves sammen til et univers, hvor materialerne taler med flere stemmer på én gang.

Formation Gallery - I Solens Blinde Vinkel - Michael Würtz Overbeck – 15. november 2025

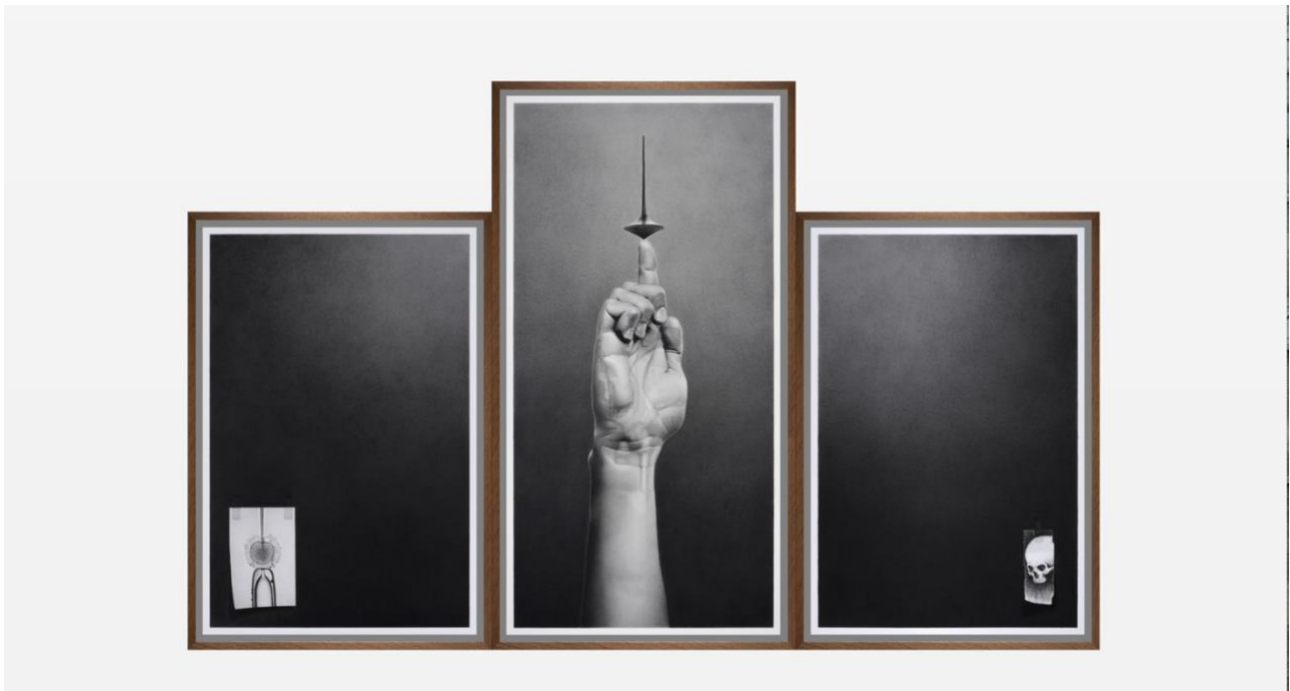

Formation Gallery præsenterer med stolthed Michael Würtz Overbecks anden soloudstilling i galleriet, / *Solens Blinde Vinkel*. Udstillingen er en dybt personlig undersøgelse af depression, angst, sårbarhed og længslen efter livskraft – men samtidig også en søgen efter glæde, selvkærlighed og viljen til at favne livet.

Med denne udstilling ønsker Overbeck at skabe et refleksionsrum, hvor mørke og skrøbelighed kan blive et afsæt for erkendelse, skønhed og forbindelse. Med udgangspunkt i egne erfaringer som katalysator inviterer kunstneren beskueren ind i et univers, hvor smerte og tyngde sameksisterer med håbet om lys og fornyelse.

Udstillingen præsenterer en række nye værker, hvor Overbeck kombinerer sine minutiøse blyantstegninger med skulpturelle objekter og installationer. Samtidig bevæger han sig ind i nye materialemæssige og tekniske felter: fotokemisk udviklet maskering, graving i messing, magnetisk omrøring og mikroskopisk trykt tekst er blandt de strategier, der udvider værkernes visuelle og sanselige register.

Et hovedværk er triptykonet *In the Interim of Birth and Death* (2023), bestående af tre tegninger, der kredser om livets yderpunkter: fødsel og død – og det banale, men altomfattende liv, der udfolder sig imellem. På en betonplint tikker et frosset ur i *Stop All the Clocks* (2024), hvor tiden synes at stå stille i det øjeblik, livet brister, og erfaringen forandrer os for altid.

Selvets sårbarhed og indre kampe træder også tydeligt frem. I *You Will Never Fully Know Me* (2025) spejles et fragmenteret selvportræt i spejle, hvor kun små glimt af kunstnerens ansigt afsløres – en undersøgelse af, hvad vi viser, og hvad vi skjuler. Med *Angst* (2025) og *Depression* (2025) gives mentale tilstande, der kan lamme og opsluge, en rå og direkte form. I kontrast hertil tilbyder værker som *Note to Self* (2025) en næsten usynlig påmindelse til sig selv om værdien af selvkærlighed og modet til at leve.

Titlen *I Solens Blinde Vinkel* henviser til depressionens natur – oplevelsen af at være afskåret fra solens lys og livskraft. Alligevel er solen, repræsenteret i værket *Sun* (2025), altid til stede: en elektroætsning på messing, placeret bag et mørkt gardin af gummi i galleriets vindue, hvor den kan anes som et symbol på håbet, der aldrig helt forsvinder.

Med denne udstilling fortsætter Michael Würtz Overbeck sin vedholdende udforskning af livets skrøbelighed, samtidig med at han åbner nye veje ind i en materiel og eksistentiel undersøgelse af menneskets tilstand.

Michael Würtz Overbeck (f. 1982) bor og arbejder i København. Han er uddannet fra Det Fynske Kunstakademi i 2010 og har udstillet på bl.a. Kunsthall Aarhus, OK Corral, Mohs Exhibit, C4projects, Overgaden, KH7, Spanien19C, Møstings Hus og Kvadrat16 samt senest på Den Frie Udstillingsbygning i København. Internationalt har han udstillet på Rom8 i Bergen, Contemporary Image Collective i Kairo og Nationalmuseet for Kunst (MUNAL) i Mexico City. Han har modtaget støtte fra Statens Kunstfond for sine soloudstillinger *The Reminiscences of What Once Was* (2016) og *In the Interim of Being and the Void* (2014).